

i mange Tilfælde har været forbundet med ikke ringe Besværlighed at finde den rette Mening af Loven. Det kan derfor ikke Andet end være Ministeriet i høi Grad kjært, at Udvalget har erkjendt, at man i Et og Alt har anvendt denne Lov ikke blot efter Ordene, men ogsaa efter den Aand og Tanke, hvori den er given, saa at der ikke har reist sig nogen Meningsulighed i et eneste af de Tilfælde, hvorpaa denne Lov er anvendt. Dette er, troer jeg, naar man vil see hen til de overordentlig mange Tvivl, som den frembød, et ganske mærkeligt Phænomen. De to Punkter, om hvilke der derfor her nærmest kan være Spørgsmaal efter hvad der ogsaa fra den ærede Ordførers Side er fremkommet, angaae ikke nogen Uenighed imellem Ministeriet og Udvalget om Lovens Forstaaelse og Anvendelse. Det ene angaaer vel et Spørgsmaal om Forstaaelsen og Anvendelsen af Loven; men der er som sagt egentlig ikke nogen Uenighed tilstede mellem Ministeriet og Udvalget i denne Henseende. Dersom Ministeriet havde været af den Formening, at § 11 maatte kunne forstaaes saaledes, at de 200 Rd. skulde tillægges en Professor, uagtet han først nogen Tid efter Lovens Emanation kom i det Tilfælde, der i Loven omtales, nemlig at have været ansat mindst 3 Aar, saa vilde den Paagjældende naturligviis have været optagen med fra Ministeriets Side, og dette vilde da sandsynligviis have fremkaldt en Meningsulighed med Udvalget. Dette har ikke været Tilfældet; Ministeriet har ikke fundet, at denne Fortolkning kunde anses for den rette; men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at Ordene: „De i § 4 omhandlede Embedsmand, der ikke erholde denne Godtgjærelse, skulle, forsaavidt de ikke have været ansatte i mindst 3 Aar o. s. v.“, ogsaa kunne siges at forstaaes i Overensstemmelse med den Mening, at dette Tillæg kom de Bedkommende tilgode, saasnart de havde opfyldt den Betingelse at have været ansatte i 3 Aar. Ministeriet har ikke fundet Grundene overveiede for denne Fortolkning; det er derimod den Paagjældende selv, der meente dette; han har henvendt sig til Ministeriet, Ministeriet til Udvalget og derved til Rigsdagen. Det forstaaer sig af sig selv, at Rigsdagen af Billigheds-

hensyn, selv om den ikke vil anerkjende Forstaaelsens Rigtighed, jo vil kunne gaae ind paa, at, naar en Embedsmand meget kort efter Lovens Emanation havde fyldt de 3 Aars Tjenestetid, den omhandlede Fordeel da maatte komme ham tilgode; thi man kan ikke nægte, at, hvor der sættes en saa bestemt Grændse, kan der fremkomme noget ubillige Resultater. Var det for Exempel 8 Dage efter Lovens Emanation, at en saadan Embedsmand havde fyldt den fordrede Tjenestetid, vilde det unægtelig være meget haardt, om han derved mistede Udgangen til de 200 Rigsdaler. I dette Tilfælde er der Spørgsmaal om en længere Tid, og det bliver saaledes et Billighedshensyn, der maa tages. Dette har Udvalget ikke villet gaae ind paa. Forsaavidtsom det betragtes som et reent Fortolkningsspørgsmaal, er det en Selskylge, at det maa staae den Bedkommende aabent at gaae til Domstolene, og det vil da være den Fortolkning, som af dem endelig vil blive given, der maa betragtes som den rette. Med Hensyn til det andet Punkt er der i selve den Skrivelse, der har været meddeelt Udvalget, givet alle de Oplysninger, som fra Ministeriets Side kunde gives angaaende det Andragende, der er fremkommet fra de medicinske Professorers Side. Jeg kan her endnu kun fremhæve, uagtet jeg, efter den Stilling, som Udvalget har indtaget, ikke tør haabe, at det vil kunne sættes igjennem, at den Bestemmelse, hvorom der er Spørgsmaal, og som, hvad ogsaa den ærede Ordfører selv antydede, kom ind under den tredje Behandling af Loven, unægtelig medførte en meget brat og pludselig Forandring i den Stilling, hvori de her nævnte Professorer vilde være komne ved Loven, saaledes som den efter den første Forhandling med Udvalget var bleven vedtagen, og, ihvorvel man vistnok blev foranlediget dertil ved at see, at et ganske overordentligt Tillæg vilde fremkomme for enkelte af de medicinske Professorer, blev det dog i al Fald vilkaarligt, naar man nu satte Grændsen ved de 30 Procent. Der er jo desuden fremhævet, — og det forekommer mig, at det er et Moment af nogen Betydning —, at, medens denne Begrændsning til 30 pCt. ellers naturligt maatte sigte til den Forøgelse, der vilde